

Η κυρία Ζολοτόβα χαμογέλασε γλυκά κι έλεγε στη δεσποινίδα που καθόταν δίπλα της :

—Κι' εγώ φορούσα μία φορά το ίδιο βραχιόλι... Ναι, ήταν σαν ένα χρυσό φειδάκι γύρω στο χέρι μου...

—Αλήθεια ; Έκανε περιέργη ή δεσποινίς. "Ω, σάς παρακαλώ, δέν μου τ'ο δείχνετε...

—Ναι, ναι... Νά σάς το δείξω άμέσως, τής απάντησε ή κυρία Ζολοτόβα.

Και μ' ένα υπερήφανο κι' ανάλαφρο βήμα, πήγε κοντά στο κορό του σαλονιού, τράβηξε ένα συρτάκι κι' έβγαλε από μέσα ένα πολύτιμο γιαπωνέζικο κοντί, με τ'α χρυσαφικά της. "Επειτα ξανακάθισε στη θέση της, έβαλε το κοντί πάνω στα γόνατά της κι' άρχισε να ψάχνει, για να βρη το χρυσό βραχιόλι. Σε μία άκρη του κοντιού υπήρχε μία βεντάλια. Μία άπλη και κοινή βεντάλια, με λεπτές ξύλινες λεπίδες, δεμένες στη μέση με μία ροζ κορδέλλα.

"Ανοιχτή, έδειχνε μια ύπεροχη ούρα λαγωνίου. Σε κάθε λεπίδα όμως ήταν χαραγμένες μεριζές λέξεις και μία χρονολογία, γραμμένη βαθεία με μαύρο μολύβι.

Τι περίεργη βεντάλια !... Η κυρία Ζολοτόβα είδε την κομική έκπληξη μου και τινάζοντας χαρούμενα προς τ'α πίσω τ'α κάτασπρα μαλλιά της, άρχισε να γελάει.

—Βλέπετε, κύριε, μ'ας είπε δυνατά, για να τήν ακούσουν κι' οι άλλοι καλεσμένοι, που είχαν συγκεντρωθεί κοντά στο παράθυρο, αυτό είναι το ημερολόγιό μου !

—Το ημερολόγιό σας ; ρώτησε κάποιος.

—Μάλιστα. Είναι τ'ο ημερολόγιό τής ζωής μου, μ'ας εξήγησε ή κυρία Ζολοτόβα. —

—Μά τότε πρέπει να μ'ας διαβάσετε κάτι, αν έννοείται μπορούμε ν'α-ζούσουμε τ'α μυστικά σας.

—"Ω, ευχαρίστως... Μπορώ δίχως κανένα φόβο να σάς αποκαλύψω τ'α μυστικά μου...

Και ή κυρία Ζολοτόβα, αφού αναστέναξε με κάποιον πάρα, μ'ας είπε :

—Ξέρετε, αυτή ή βεντάλια είναι από τον καιρό που φορούσαμε τουαλέτες με ούρα και μεγάλα καπέλλα σαν πανέκια. Κι' όσ-τόσο, ήταν τόσο όμορφα όλα αυτά ! Δεν είναι αλήθεια, Γινόγγι ;

"Ο άντρας τής κυρίας Ζολοτόβας, που καθόταν σιωπηλός κοντά στο πιάνο, αντί να τής απαντήσει με το στόμα, χτύπησε βαθεία τ'η νότα κρέξ.

—"Ενα βράδι, λοιπόν, οι γονείς μου με είχαν πάει σ' ένα χορό. "Ημουν στολισμένη σαν βασίλισσα : "Όλο μεταίρι και κορδέλλες. Οι κύριοι με κίτταζαν με θαυμασμό κι' ή κυρίες με τ'οση έζηθρα, που μ'έκανε να χαμογελώ από υπερήφανερα !...

»Χορεύαμε ως τ'α μεσάνυχτα, γελάσαμε, ήπιαμε ένα σωρό χροματιστές λεμονάδες και τέλος χωρίσαμε κι' ό καθένας γύρισε στο σπίτι του. Στο δρόμο τότε είδα άξαφνα ότι είχα χάσει τήν βεντάλια μου... Αντιηθη-κα βέβαια λιγάκι, μα δέν μπορούσα πειά να γυρίσω πίσω. Κι' έπειτα δέν άξιζε δά και τόν κόπο. "Ηταν μία κοινή βεντάλια...

»Η πένθιμη ήμέρες τού χειμώνα ύστερ' από λίγο μ'έκαναν να τήν ξεχάσω. Το χιόνι άπλωνε παντού τ'ο λευκό σάβανό του κι' εγώ καθόμουν όρες δόλοκληρες κοντά στο παράθυρο και κεντοίσα τήν προίκα μου, κάνοντας χίλια δυό τρελλά άδεια...

»Τ'ην άνοιξη όμως, νά, έχω γράφει εδώ τήν ημερομηνία, όταν άρχισαν να λιώνουν τ'α χιόνια, κάποιος χτύπησε στην πόρτα μας.

»Σήκωσα τότε τ'ο δαντελλένιο κουτινάκι κι' είδα έναν άγνωστο νεαρό κύριο, με γαλανά μάτια και μ' ένα μικρό ξανθό μουστάκι. «Τί όμορφος που είναι !» είπα μέσα μου. Και για μ'α στιγμή τ'α ξεχασα. Μά όταν τέλος συνήλθα, ό νεαρός κύριος είχε μπει κιάλας στο διάδρομο. Βρεθήκαμε λοιπόν πρόσωπο με πρόσωπο.

—"Η δεσποινίς ! "Πα ; Με ρώτησε μ' ευγένεια.

—"Εγώ, μάλιστα ! απάντησα.

—Με λένε Γινόγγι Ζολοτόβ, μου είπε τότε. Είμαι πρώτος καλλιγράφος στο ύπουργείο τών Έξωτερικών.

—Δέν μ'ένδιαφέρει, κύριε, πώς σάς λένε, τού απάντησα. Μ'ένδια-φέρει μόνο ό σκοπός τής επισκέψώς σας.

—"Ηρθα να σάς δώσω τή βεντάλια σας, άξιουσέβατος δεσποινίς...

—Τ'ή βεντάλια μου ; "Αν θυμάμαι καλά, τήν είχα χάσει... για στα-θήτε...

—"Οχι, όχι, με δέκασις γελώντας πονηρά, δέν τήν χάσατε... Σ'ας τήν είχα κλέψει εγώ !...

—"Α, κάνετε πολύ άσχημα, κύριε ! Τόν μάλωσα, κάνοντας τ'η θυ-μομένη.

—"Όλα συγχωρούνται, δεσποινίς, στόν έρωτα... Μου ειλ' έκεινος. Είσατε χαριτωμένη, έξαιρετικά και υπερβολικά όμορφη και... θέλησα να πάρω κάτι δικό σας, για να μου θυμίξη πάντα τ'ο πρόσωπό σας, τ'α μάτια σας, τ'ο σαγηνευτικό σας χαμόγελο ! Δέν μπορούει να φαντασθήτε

Η ΛΟΙΟΤΕΧΝΙΑ ΤΩΝ ΓΕΙΤΟΝΩΝ ΜΑΣ

ΤΟΥ ΠΑΝΤΣΟ ΜΙΚΑ Γ'ΑΘΒ

(Βουλγαρικό Διήγημα)

στιγμή, Έκεινος ντράπηκε. Το πρόσωπό του πήρε ένα γλυκό ρόδινο χρώμα και τ'α μάτια του έλαμπαν παράξενα...

»Από εκείνη τήν ήμέρα ό νεαρός κύριος άρχισε να μ'ας επισκέπτεται πολύ συχνά. Και, ή μία ύστερ' από τήν άλλη, ή όμορφες ημερομηνίες σημειωνόντουσαν πάνω στη βεντάλια.

»Τέλος, ήρθε ή μέρα τής μεγάλης χαρής τής ζωής μου, τού γάμου μου. Νά... κ'εττάξετε εδοστέρα... ήταν Μάης...

Κι' ή κυρία Ζολοτόβα μούκλεισε τ'α μάτια της, για να θυμηθ'η καλύτερα εκείνη τ'η φωτεινή μέρα...

—"Θά έχετε δοκιμάσει, δίχως άλλο, αυτή τήν αλησιονήτη συγκίνηση, αυτή τ'η γλυκειά ταραχή, στήν ιδέα ότι είσατε δεμένη για πάντα μ'έ-ναν άλλο άνθρωπο, που ήταν μέχρι χτές ένας ξένος, ένας άγνωστος !... Κι' όι δυό σας τότε γίνεστε ένα, μέσα στις έντυχιμένες ήμέρες τού έ-ρωτος. "Α, δέν θά ξεχάσω ποτέ εκείνη τήν ήμέρα !... Με συγχωρείτε, μα δέν μπορώ να κρατήσω τ'α δάκρυά μου...

Και ή κυρία Ζολοτόβα σκούπισε τ'α μάτια της μ' ένα μωρομένο μαν-τηλάκι.

—"Υστερα από ένα χρόνο, συνέχισε σέ λίγο, είχα ένα γυιό με χρυσά μαλλιά, με γαλανά μάτια, ένα σωστόν άγγελό, που έμοιαζε καταπληκτι-κά τού πατέρα του. Τόν τρίτο χρόνο είχα μία μικρή κόρη, μ' άσπρο πό-σωπο, σαν τ'ης μητέρας της και μ' ένα χαματ'ηρα σταθερό και θαρρα-λέο, που τόν είχε κληρονομήσει από τόν πατέρα της... Τό σπίτι μας άν-ηχούσε από τ'ις φωνές, τ'α γέλια και τ'α τραγούδια τών παιδιών. Κι' ε-γώ δέν κοιμόμουν σχεδόν καθόλου και με-θούσα διαρκώς με τ'η μαγική μελωδία τής φωνής τους... Τώρα, όπως βλέπετε, ε-ίμαστε δλομόναχοι. "Η κ'άμαρξ έγινε σιω-πηλές κι' άδειες...

Και βούρξωσαν πάλι τ'α μάτια της από τ'α δάκρυα.

—Τί έγιναν τ'α παιδιά μου ; θά ρωτή-σετε.Μά δέν ξέρετε ότι τ'α παιδιά είναι σαν τ'α πουλιά ; "Η Άλιζα παντρεύτηκε κι' έφυ-γε για τ'ην Άμερική. Κι'ό γυιός μου... ό γυιός μου... ξέρετε — ό πόλεμος... Τόν πήρε ό Θεός !...

—Κι' ή τελευταία λεπίδα τής βεντά-λιας, κυρία Ζολοτόβα, ρώτησε κάποιος, γιατί είναι δίχως ημερομηνία ;

"Όλοι μας καταλάβαμε ότι ήθελε μ'αυ-τ'η τ'ην ερώτηση να κ'άνη τήν κυρία Ζο-λοτόβα να ξεχάση τ'η λήθη της.

—"Α, ναι !... "Απάντησε εκείνη. Ποιός μπορεί να τ'ο βρη ;

"Όλος ό κόσμος άπόμεινε σιωπηλός. "Η κυρία Ζολοτόβα τότε άρχισε να γελάει σι-γανά, με κάποιον πάρα.

—Μά δέν καταλαβαίνετε, λοιπόν ; Αυ-τ'η ή λεπίδα τής βεντάλιας ξυμεινε άγοραφ...για τ'ην ήμέρα τού θανάτου μου...

..... "Υστερα από μερικά χρόνια, τήν ήμέρα που ή κυρία Ζολοτόβα ήταν νεκρή στο φέρετρό της, μ' ένα μικρό σταυρό στά χέρια και λίγα μωρι-μένα λουλούδια στο κορό μέτωπο, ψιθύρισα :

—Μου φαίνεται ότι δέν εκπληρώθηκε ακόμα κάποια επιθυμία τής μα-καρίτισσας...

"Ο κύριος Ζολοτόβ με κίτταξε κατάπληκτος στά μάτια.

—Ναι, ναι !... "Έκανε κατόπιν. Ξέχασα τ'η βεντάλια !...

Κι' άργά, με τ'ο χέρι του που έτρεμε, έγραψε πάνω στην τελευταία λεπίδα τήν ημερομηνία τού θανάτου τής λατρευτ'ης τού γυναικάς.

ΠΑΝΤΣΟ ΜΙΚΑ Γ'ΑΘΒ

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

"Αγάπα τήν καλή καρδιά, αλλά εκτίμα πάντοτε τ'ο δυνατό μυαλό.

Βολταίρος

"Ο άνθρωπος που έχει διαρκείς αντιρρήσεις, δέν είναι δυνατόν να έχη ποτέ σαφείς ιδέες.

Σπένσερ

Κι' ή πιο άνόνητη γυναικά, όταν δέν είναι έρωτευμένη, έχει περισσότερο πνεύμα από εκείνον, ό οποίος τ'ην αγαπά.

Κα Στάρλ

"Όσες ευεργεσίες κι' αν έχεις κάμει σέ κάποιον, όταν τού ζητήσεις και σ'α μία, θά ξεχάση τ'ις δικές σου και θά θυμάται τ'η δική του.

Σμάιλς

